

§ 16. Należność jednostki organizacyjnej za wykonane roboty określone w § 14 pkt 1 lit. c) i pkt 2 ustala się w wysokości faktycznie poniesionych kosztów własnych.

§ 17. Przy rozliczeniach między jednostkami organizacyjnymi za dostawy, roboty nie wymienione w § 14 i usługi są stosowane ceny, ustalone przez te jednostki na podstawie kalkulacji sporządzonych według przepisów o kosztach uzasadnionych, z uwzględnieniem wytycznych Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych.

§ 18. Przy rozliczeniach za dostawy, roboty i usługi na rzecz jednostek nie podporządkowanych Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych stosuje się odpowiednio ceny urzędowe, regulowane i umowne, ustalone na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem rozliczeń za roboty na nadzorowanych przez Ministra Komunikacji drogach wojewódzkich i gminnych realizowane na zlecenie terenowych organów administracji państwowej, do których stosuje się § 15 i 16.

§ 19. 1. Dyrekcja okręgowa tworzy fundusz rezerwowy.

2. Fundusz rezerwowy tworzy się z:

- 1) wpłat części zysku do podziału jednostek organizacyjnych,
- 2) dotacji z funduszu rezerwowego tworzonego przez Generalną Dyrekcję Dróg Publicznych.

3. Fundusz rezerwowy przeznacza się na:

- 1) dotacje na finansowanie ponadplanowych zadań jednostek organizacyjnych, w tym również ponadplanowych nakładów na akcję zimową,
- 2) pożyczki lub dotacje zasilające fundusz rozwoju jednostek organizacyjnych, w tym również na spłatę kredytu skonwertowanego,
- 3) wpłaty na fundusz rezerwowy Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych.

4. Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych tworzy fundusz rezerwowy, którego źródłem jest:

- 1) część środków przejęta z funduszy rezerwowych dyrekcji okręgowych,
- 2) uzupełniająca dotacja budżetowa na finansowanie ponadplanowych nakładów na akcję zimową,
- 3) nie wykorzystane w danym roku środki na utrzymanie dróg i obiektów mostowych.

5. Fundusz rezerwowy Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych przeznaczają się na zasilanie funduszy rezerwowych dyrekcji okręgowych.

§ 20. Fundusze rezerwowe dyrekcji okręgowych i Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych gromadzi się na specjalnych rachunkach bankowych.

§ 21. 1. Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych tworzy fundusz postępu techniczno-ekonomicznego z obciążających koszty własne jednostek organizacyjnych odpisów określonych w procentach w stosunku do wartości przychodu ze sprzedaży (§ 11 ust. 3). Wysokość odpisów określa Minister Komunikacji w granicach ustalonych w narodowym planie społeczno-gospodarczym.

2. Z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego są finansowane prace badawczo-rozwojowe, w tym doświadczalne, prace dotyczące normalizacji, opracowania i oceny projektów wynalazczych oraz nabycie licencji, patentów, projektów racjonalizatorskich i wzorów użytkowych. Z funduszu tego są pokrywane również w całości lub w części koszty prac wdrożeniowych zakończonych wynikiem negatywnym lub niewspółmierne do osiągniętych efektów.

§ 22. Inwestycje jednostki organizacyjnej służące zakładowej działalności socjalnej oraz zakładowe inwestycje mieszkaniowe są finansowane według zasad ustalonych dla przedsiębiorstw państwowych.

§ 23. 1. Jednostka organizacyjna może samodzielnie przekazywać na finansowanie przedsięwzięć wspólnych środki obrotowe oraz środki funduszu rozwoju i zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

2. Zasady gromadzenia i wykorzystania środków przekazywanych na przedsięwzięcia wspólne określa umowa zainteresowanych jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 24. 1. Za prawidłowe ustalenie stanu i wyniku finansowego jednostki organizacyjnej oraz przestrzeganie zasad gospodarki finansowej są odpowiedzialni dyrektor oraz główny księgowy jednostki organizacyjnej.

2. Działalność gospodarcza jednostki organizacyjnej jest kontrolowana przez dyrekcję okręgową.

3. Działalność dyrekcji okręgowej jest kontrolowana przez Generalną Dyrekcję Dróg Publicznych.

§ 25. Do rozliczeń za 1985 r. zamiast podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń, o którym mowa w § 11 ust. 6 pkt 3, ust. 9 i ust. 11, stosuje się obciążenia na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej.

§ 26. Traci moc uchwała nr 206 Rady Ministrów z dnia 27 września 1982 r. w sprawie gospodarki finansowej jednostek organizacyjnych podległych Centralnemu Zarządowi Dróg Publicznych (Monitor Polski Nr 24, poz. 210 oraz z 1984 r. Nr 4, poz. 31 i Nr 28, poz. 183).

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

232

UCHWAŁA Nr 170 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1985 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad podejmowania pracy przez obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 123 Rady Ministrów z dnia 3 września 1984 r. w sprawie zasad podejmowania pracy przez obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych (Monitor Polski Nr 23, poz. 157) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisów uchwały nie stosuje się również do obywateli polskich kierowanych do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych w ramach umów o świadczenie usług artystycznych oraz do osób kierowanych do pracy za granicą w ramach umów z radiofoniami zagranicznymi.”;

2) w § 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych — na wniosek organu założycielskiego lub organu sprawującego nadzór nad zakładem pracy — może w wyjątkowych wypadkach wyrazić zgodę na odstąpienie od stosowania wobec kandydata warunku określonego w ust. 3.”;

3) w § 5 dodaje się ust. 7—9 w brzmieniu:

„7. Jednostka kierująca nie może skierować do pracy za granicą kandydata, którego praca świadczona na rzecz pracodawcy zagranicznego ma polegać na wykonywaniu czynności akwizycyjno-handlowych i przedstawicielskich na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

8. Jednostka kierująca może skierować do pracy za granicą również osobę pobierającą emeryturę lub rentę. Osoby te przedstawiają wnioski w sprawie skierowania do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego bezpośrednio jednostce kierującej.

9. Jednostka kierująca może zawrzeć umowę, o której mowa w ust. 5 i 6, ze współmałżonkiem obywatela polskiego skierowanego przez nią do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego. Wobec współmałżonków mogą być stosowane odstępowania

od przepisów określonych w ust. 1—3; nie dotyczy to jednak warunku wykazania właściwej postawy etyczno-moralnej.”;

4) dotychczasową treść § 6 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Ze środków, o których mowa w § 5 ust. 6, jednostka kierująca jest obowiązana przekazywać na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w celu refundacji kosztów świadczeń z ubezpieczenia społecznego miesięcznie kwotę w złotych odpowiadającą 28% średniej płacy z roku poprzedniego w gospodarce uspołecznionej, bez uwzględnienia płac w przemyśle wydobywczym.

3. Jednostka kierująca jest również obowiązana potwierdzać — dla celów ubezpieczenia społecznego — na podstawie posiadanej dokumentacji okresy zatrudnienia za granicą, za które stosownie do ust. 2 dokonała wpłat na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.”;

5) w § 8 skreśla się ust. 3.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

233

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 4 listopada 1985 r.

w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem.

Na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsułów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 9, poz. 34) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. W rozumieniu niniejszego zarządzenia:

- 1) konsulem jest kierownik konsulatu generalnego, konsulatu, wicekonsulatu i agencji konsularnej, jak również kierownik wydziału konsularnego przedstawicielstwa dyplomatycznego; w przedstawicielstwach dyplomatycznych, w których nie ustanowiono wydziału konsularnego, konsulem jest członek personelu dyplomatycznego tego przedstawicielstwa, wyznaczony przez Ministra Spraw Zagranicznych;
- 2) konsulem jest konsulat generalny, konsulat, wicekonsulat, agencja konsularna, wydział konsularny przedstawicielstwa dyplomatycznego, a także przedstawicielstwo dyplomatyczne, w którym nie ustanowiono wydziału konsularnego;
- 3) obywatelem polskim jest również osoba prawna, instytucja lub inna polska jednostka organizacyjna;
- 4) cudzoziemcem jest osoba fizyczna lub prawna, instytucja lub inna jednostka organizacyjna, która nie posiada obywatelstwa polskiego.

§ 2. Konsul wykonuje funkcje konsularne osobiście lub upoważnia do ich wykonywania innych pracowników posiadających stopnie służbowe konsularne lub dyplomatyczne, z uwzględnieniem przepisów, które określają czyn-

ności, do których wykonywania jest niezbędne upoważnienie właściwych organów administracji państwowej w kraju.

§ 3. 1. Konsul wykonuje funkcje konsularne w wyznaczonym mu okręgu konsularnym, obejmującym całe terytorium państwa przyjmującego lub jego część.

2. Konsul może wykonywać funkcje konsularne poza okręgiem konsularnym wyłącznie na podstawie decyzji Ministra Spraw Zagranicznych i za zgodą państwa przyjmującego.

§ 4. 1. Konsul wykonuje funkcje konsularne zgodnie z obowiązującymi ustawami i innymi przepisami Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz z postanowieniami umów międzynarodowych, które obowiązują między Polską Rzeczpospolitą Ludową a państwem przyjmującym.

2. Konsul wykonuje funkcje, których nie zakazują ustawy i inne przepisy państwa przyjmującego lub którym nie sprzeciwia się to państwo.

3. Konsul przy wykonywaniu swych funkcji uwzględnia zwyczaje i praktykę międzynarodową.

§ 5. Konsul prowadzi korespondencję z obywatelami polskimi, niezależnie od miejsca ich zamieszkania, w języku polskim, a z obywatelami, osobami prawnymi i instytucjami państwa przyjmującego — w języku tego państwa; jednakże na pisma i listy napisane do konsula w języku polskim udziela odpowiedzi w tym języku.

§ 6. Konsul powinien stanowczo i w odpowiedni sposób reagować w wypadku, gdy obywatel polski lub cudzoziemiec swoim działaniem lub zachowaniem uchybia powadze konsulatu.